

NGA AHMED FAROOQ BAIDOOON – EGJYPT

Karakteristikat e poemës “E DASHUROVA JETËN”

të poetit të shquar shqiptar **KUJTIM HAJDARI:**

Tema e sentimentalizmit, kur ekstazi i tij për jetën duket i dukshëm përmes obsesionit të dashurisë dhe këmbënguljes ndaj një jete të tillë, bashkë me fazën e tij të pafajshme të fëmijërisë si foshnjë, të vegjël dhe pjellë – sa heronjës ishte klithma e tij përballë universit! Ai e nisi apokalipsin e tij me fluturime dhe gaz, duke pikturuar vibracione pozitive në zemrat e të tjerëve. Në kontrast, vorbullina e luftërave të ashpra përreth ende nuk mundi ta heshtë kaleidoskopin e tij të mrekullive, me ngjyra spektrale që ndriçonin universin e tij në mënyrë të kundërt. Ai ishte si një filiz i freskët apo një lule e bukur në çelje, i ngjashëm me një pëllumb që fluturon lart në livadhe.

Një temë tjetër e pastërtisë dhe ashpërsisë ka qenë e pranishme që nga fillimi, me mbretëri ëndrrash rozë që e mbulonin atë në një sferë magjike të shkëlqimeve imagjinare të strehës. Asnjëherë fantazia e tij nuk ishte e kotë, por frytdhënëse; edhe pse ai ishte me zemërthënie i dhënë pas lullabëve, kurrë nuk u tremb as u shmang nga dashuria e vërtetë.

Tema e humbjes shfaqet në strofën tjetër, kur ai ndjehet i hutuar nga bukuria natyrore... Çfarë romantizmi!.. Kur ai ishte i përshkuar nga dashuria e mërzitshme e petaleve, erës dhe magjepsisë aromatike. Qielli dhe toka dëshmuuan atë fëmijë të gëzuar, plot me një buzëqeshje të mrekullueshme pavarësisht nga mjedisi i pamëshirshëm përreth.

Tema e nostalgjisë, të cilën ai e mbajti në kujtim nga ato ditë, si në kohën më të mirë ashtu edhe në atë më të vështirë. Ai ishte telepatek ndaj momenteve të tilla të lumturisë, të cilat i hapën rrugën për të ndjerë akoma më shumë gëzim. Ai mund të harronte lulet me gjemba, por adhuronte erën e kohës së shkuar, e cila mbetet e përhershme. Dashuria e tij për galaktikat dhe njerëzimin u mbledhën brenda, ndërsa kujtimet e bukura të dikurshme dhe dhimbja e tanishme u shpërndanë përgjatë rrjedhës së ditëve. Ajo ishte e pafund – gjithmonë e pranishme si një shenjë shprese për të dashur këtë jetë dhe për të lulëzuar në mrekulli, për të jetuar në harmoni me të gjithë elementët natyrorë në kokonin e kohës dhe hapësirës.

Mesazhi i tij është të kapësh çdo moment të çmuar, sepse kujtimet dhe gjurmët e mira mbeten përjetë.

(Nga egjiptiani: Ahmed Farooq Baidoon)

BY AHMED FAROOQ BAIDOOON - EGYPT

The characteristics of the poem **"I LOVED LIFE"**

written by the renowned Albanian poet **KUJTIM HAJDARI**:

Theme of Sentimentalism, when his ecstasy for life was apparently manifest through his love obsession and steadfastness with such a life, along with his innocent childhood phase as a baby, a toddler, and an infant, how angelic was his outcry in the face of the universe. He initiated his apocalypse with fluttering and merriment, picturing positive vibes in others' hearts. In contrast, the gyre of raging wars in the world around him still couldn't mute his kaleidoscope of wonder, with spectral glowing colors drawing his own universe adversely. He was like a sprouting seedling or ornamental blooming bud, resembling a dove soaring high in the meadows. Another theme of purity and austerity has been present since his prime, with realms of rosy dreams enveloping him in a magical sphere of reconnoitering imaginary gleams of sanctuary. Never was his fantasy futile but fertile; though he was naively fond of lullabies, he never dreaded or evaded true love. The theme of loss in the next stanza emerges when he feels perplexed by natural beauty... What a romance!.. When he was drenched in morbid love of petals, fragrance, and aromatic infatuation. The skyscape and landscape witnessed that jocund child, replete with a gorgeous smile

despite the cruel environs nearby. The theme of nostalgia, which he kept in remembrance of those days, both at their best and worst. He was telepathic to such happy moments, which paved his way forward to feel happier. He could forget the thorny, spiky blossoms, but he adored the bygone scent, which remains perpetual. His love for the galaxies and people rallied inside, old, lovely memories and present anguish dissipated along the stream of days. It was boundless—always there to be a sign of hope to love this life and prosper in marvels, to be harmonious with all natural elements in the cocoon of time and place. His moral is to seize every precious moment, as memories and good trails last forever.

(By the Egyptian: Ahmed Farooq Baidoon)